

עין משפט  
גר מצוה

HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed

**אִילָרִי** עַד הָבָא בְּעִיתָ לְמִיתִי וְאִם אֲנִי אֶמָּוֶת בְּעִיתָ לְמִיתִי. מִימָה  
דִּהְשָׁמָה מִיָּהָה לְדָלוּ עַד הַכָּא בְּעִי לְמִיתִי לְמַה יִּתֵּן לוֹ שֹׁכֵר  
וְיִ"ל דָּהָא דְקָאָמֵר לְעוֹלָם דְּלֹא שָׂכִיחַ לְאִגְרוֹרֵי הֵיכִינּוּ לְפִי אֲוֹתָן דְּרֵמִים  
(ג) שֶׁהַשְׂכִּיר מִזֶּה אֲבָל בְּטַפִּי פֹרְתָא יִמָּא (ד) הַשְׂכִּיר וְהִי נִהְיָה בְּמַה שָׂכָה

**אָלע** בפנינה סתם ויין זה אם לא נתן אמאי לא יתן לימא ליה הב די חמרא ואנא מייתינא ספינה. לא מנעילא אם כבר נתן שלא יטול אלא אפילו לא נתן יש לו לתת כל השמירות שהרי קנה המשכיר כל השמירות במשיכת השוכר את הספינה כיוון שזומונ המשכיר לקיים תנאו או אפילו בלא משיכה כיוון שמשכיר יכול לקיים תנאו ושוכר אינו יכול לקיים א"כ מזלו גרס והוא כחור בו ויתן לו מחצי הדרך שלא הלך כפועל בטל וקשה לדאמי יתן לו כלל מחצי הדרך שלא הלך אפילו כפועל בטל כיוון שאירעו אונס הא אחריו לעיל (דף עו.) היכא דהשוכר אונס דאחא מיטרא דא"כ להשקותה דהוי פסידא דפועלים ומשמע לעיל דכל אונס שאירע לבעה"ב שלא היה לו לידע יותר מן הפועלים הוא פסידא דפועלים והכא נמי על כרחך פריך שניתן אפילו שכר חצי הדרך שלא הלך מדניחא ליה הא דקמיא אם נתן לא יטול דעלמא שם נתן לא שכרו לא יטול כלל ומירך ריבין לעיל שהפועלים לא אבדו כלום רק שנתבעו אינו נותן להם כלום אבל הכא המשכיר הפסיד ספיניתו כפועל בטל מיהא אית ליה כיוון שזומונ לקיים תנאו:

תורה אור השלם  
1 והארץ לא תכזב  
לצמחת כי לי הארץ כי  
גרים ותושבים אתם  
עמדי: ויקרא כה כג

דרכו דהא שיעבד לו חמור זה ותנן  
במתניתין<sup>(א)</sup> ממה חייב להעמיד לו חמור  
אחר. ומשני בשאין צדמיה ליקח:  
ופרכינן ואם יש צדמיה לשכור. ימכור  
שוכר זה את הצילה באשר הוא שם  
וישכור חמור נעלמו דהא שיעבד לו  
חמור זה ותנן במתני' ממה חייב  
להעמיד לו חמור אחר: לא מכלינן  
קרנא. וכי תנן במתני' חייב להעמיד  
לו חמור [אחר] היכא דממה צעודה  
בצית בעלים דמוסיף ולוקח חמור  
ולא כליא קרנא אבל למוכרה ולהוציא  
הדמים לשכור אחרת לא: יבש האינן.  
מי משמישן אינן לחזירו כי הני  
משכנתא דסורא דכתבי במשלס שניא  
אינן חיפוק ארעא דא בלא כסף לעיל  
(ד' סו:): שניהם אסורין זו. לבקע  
עצים ולשרוף דאי שריף ליה לזה  
כליא קרנא דמלוה ואי שריף ליה מלוה  
כליא קרנא דלוה: דדרא ארעא.  
דשדה זו שהן לוקחין צדמי העצים  
ושמא יפגע יובל בתוך שני המשכונא  
וקא כליא קרנא דלוה: שאינה חוזרת  
ציונא. אלא ימתין עד ששים ותחזור  
לו: והארץ לא תמכר ללמיתות. כאן  
פירש כך טעמו של מלות יובל. אלמא  
אין היובל מוציא אלא קרקע שאם  
לא היתה מלות יובל היתה נלממת:  
ה"ג אלא הכא במאי עסקינן בזמן  
שאין היובל נוהג. דלא כליא קרנא:  
נילחיה לציני. אי לא למכליא קרנא  
חייש ל"ל ליקח זו קרקע יבקע  
המלוה את העצים וישרפם: וימנין  
דשלמו ליה ימי משכנתא. שנים שהיה  
האין ממושקן לו יכלו לפני היובל  
ארבע או חמש שנים ואותן שנים  
יאכל לזה את הפירות קודם שחשוב  
לצעים ולעולם מכלינן קרנא: אם  
נתן. את השכר ואפילו כולו: לא יעול.  
כדמפרש לקמן<sup>(ב)</sup> הדבוע ידו על  
התחתונה: אם נתן לא יעול. בתמיה.  
והלך טענת הדבוע בריא וחזקה  
מטענת הנתבע דלמר ליה הב לי ההיא  
ספינתא גופא דהא אמרת לי ספינה  
זו ואנא מיימנא כאן חמרא ואוליך  
למקום שהתנית דהא אנא יין סתם  
אמרי וכיון דבעל היין יכול להשלים  
תנאו חייב הספן להעמיד לו ספינה:  
ימנא

ז'מא

מי